

daarlige Forhold ere komne for Dagen. Jeg gad vidst, om det ærede Medlem og hans Parti mene, at de kunne være tjente med, at Rollerne blive fordelte paa den Maade, at det er det ærede Medlem, der staaer og forsvaerer det, der er sket oppe paa „Hebron“, medens det bliver det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds, der maa tage sig af de ulykkelige Børns Sag. Men dersom de Herrer mene, og dersom det ærede Medlem for Kellerup mener, at de selv kunne være tilfredse med denne Rollefordeling, var det virkelig en Skam, om man vilde forandre den af Hensyn til dem.

Jeg skal for mit Vedkommende sige, at jeg kender intet videre til „Hebron“ eller den forhenværende Forstanderinde paa „Hebron“ udover, hvad jeg har set af de Forhør, der foreligger; og naar jeg for mit Vedkommende siger, at jeg tror, at hun har handlet efter sin bedste Overbevisning, saa tror jeg, at jeg dermed har givet hende det, som hun kan tilkomme. Men jeg tror ogsaa at have Lov til at sige, at jeg anser hendes Opdragelsesmetode, den, som det ærede Medlem for Kellerup kalder den strenge pædagogiske Retning, for ganske forkastelig. Jeg indrømmer, at der maa skaffes Ro i denne Sag for Børnehjemmernes og Opdragelsesanstaltens Skyld, jeg indrømmer, at en saadan Kampagne som den, der har været rejst i denne Sag, ikke kan gaa hen, uden at der mærkes Spor af den paa Børnehjemmene og paa Opdragelsesanstalterne. Men jeg ser rigtignok saaledes paa det, at skal der skaffes Ro i denne Sag, maa det ske, netop som det ærede Medlem for Aarhus nordre Kreds antydede i sit Svar til det ærede Medlem for Fredensborg (Johan Knudsen), derved, at der først og fremmest skaffes menneskelige Tilstande overalt paa vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter.

Jeg vil godt indrømme, at man kan slet ikke skære alle vore Opdragelsesanstalter og Børnehjem over een Kam; jeg indrømmer, at der sker et godt og trofast Arbejde mange Steder rundt omkring paa vore Børnehjem og Opdragelsesanstalter. Det er et Arbejde, som er saa meget mere paaskønnelsesværdigt, som de Forhold, hvorunder man arbejder, langt fra ere tilfredsstillende. Men jeg forstaaer saa godt, at her er det ikke nok, at man fra det offentliges Side nøjes med at kritisere. Her gælder det om — og her tænker jeg navnlig paa Lovgivningsmagten —, at man træder hjælpende til og tilveje-

bringer saadanne Forhold, at Arbejdet paa disse Anstalter kan foregaa under betryggende Former og under saadanne Betingelser, at man nogenlunde kan forudse et godt Resultat. Der har Staten en Pligt, som den ikke kan skyde fra sig. Vi fik forleden Aar en Lov om dette Forhold. Men det er ikke tilstrækkeligt, der maa andet og mere til, først og fremmest flere Penge. Vi maa være paa det rene med, at der fra Statens Side skal ofres meget større Beløb end hidtil, dersom denne Sag skal komme i en ordentlig Gænge. Vi maa være paa det rene med, at de Lønninger, man hidtil har givet, nu for Tiden ere alt for smaa, dersom man skal sikre sig de bedste Kræfter, og de bedste Kræfter ere ikke for gode til dette Formaal. Vi maa være paa det rene med, at der trænges til en grundig Reform af vore Opdragelsesanstalter og Børnehjem, og at den ikke kan gennemføres, hvis man mangler Penge.

Det er ikke nok, at man, naar man opretter en saadan Anstalt ude paa Landet, anskaffer noget Jord; det er ikke nok til at give Børnene en god Beskæftigelse. Der maa oprettes Hjem med Skoler, hvor Børnene kunne lære Haandværk og forskellige Ting, som de kunne interessere sig for. Lad os se lige paa Forholdene, som de ere. Jeg vil ikke staa her og tale om Bondekultur og Københavneri eller lignende. Men Forholdet er i Virkeligheden det, at en meget stor Del af de Børn, der sendes ud til disse Anstalter, kommer fra København med en Anskuelse om Landbruget, og hvad dertil hører, der er i meget høj Grad nedsættende. De se ringeagtende paa den Slags Ting. Lad os nu tænke os, at vi anbringe disse Børn paa en saadan Anstalt og beskæftige dem med Landbrug, saaledes at Børnene faa det Indtryk, at dette skal være deres fremtidige Livsgjerning og det, de senere skulle ernære sig ved. Man kan forstaa, at de ikke gaa til det med Glæde, og at de benytte sig af Lejligheden, hvis den er der, til at løbe derfra. Man kan heller ikke sige, at det Arbejde, de faa ved Landbruget, saaledes som Ordningen hidtil har været, er et Arbejde, der optager deres Tanker. Dette, at de blive sendte ud for at luge Roer og optage Kartofler, saaledes som paa Herregaardene i Nærheden af „Hebron“, er ikke et Arbejde, der optager Børnene paa den Maade, de burde optages. Det vilde være af Vigtighed, om disse Børn kunde blive satte i Arbejde med Ting, der for dem kunde staa som deres